

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

13. SRPNA 2017

Z obsahu:

Maria

P. Silvestr M. Braito OP
- strana 2 -

Duše nejsvětější

Marie vchází do nejvyššího
nebe... (1)

Služebnice Boží sestra
Marie od Ježíše z Agredy
- strana 4 -

Madona, anebo talisman?

P. Štefan Ištvaník CSsR
- strana 6 -

Sv. Roch z Montpelieru

Libor Rösner
- strana 8 -

Svatý stolec se distancuje od potratových programů

OSN

- strana 9 -

Velké tajemství jednoho duchovního života

P. Paul-H. Schmidt
- strana 10 -

Mons. Pozzo:

Zájem o starší formu
římského ritu stoupl

- strana 11 -

Suma o darech
svatého Josefa (78)

- strana 12 -

Guido Reni (1575-1642): Nanebevzetí Panny Marie

Největším a nejdůležitějším zjevením Boha je jeho vtělení. V něm se nám ukázala dobrotivost Boží nejvyšším způsobem. Otec se v něm ukázal jako náš pravý Otec, jenž pro naše synovství ničeho nelitoval, a Ježíš se projevil jako nejvyšší zjevení této otcovské lásky, která se nestará o nás jenom jako o tvory v přirozeném ohledu, nýbrž povznáší nás za cenu oběti života svého vlastního Syna k účasti na svém životě, na synovství svého vlastního jednorozeného Syna.

Ve světle tohoto vrcholného Božího zjevení je zřejmá vznešená úloha Panny Marie, Matky Boží. Panna Maria je nejbližší božskému Synu, a proto je také nejbližší i našemu Božímu synovství. Bez Panny Marie nebylo by vtělení, nebylo by našeho Božího synovství. Proto nemůže obcházet právě křesťanství stydlivě a rozpačitě kolem svaté Panny. Právě křesťanství také vroucně uctívá nebeskou Královnou.

Panna Maria dala lidský život, svatě člověčenství Ježíši Kristu. Tím dala základ nejvyššímu Božímu zjevení na zemi, základ

Maria

jeho výkupné lásce, která potřebovala naše tělo, aby nás mohla vykoupit v našem těle. Řeknete mi, že Panna Maria byla ale také za to již před svým zrozením dokonale odměněna, že byla bez poskvrny počatá. Ale právě toto neposkvrněné početí odhaluje jen novým způsobem její obětavou lásku, která nešetřila sebe, ačkoliv dobře mohla, nešetřila sebe v bolestech, které platily a příslušely nám, ale nejméně jí, Neposkvrněné, které se nedotkl hřích, příčina a zdroj veškeré bolesti, tedy i lidské, a konečně i smrti. Ale Boží Syn potřeboval smrtelné tělo, podrobené bolesti. Jenom nekonečnou cenou jeho člověčenství pro spojení s Božstvím nás mohl vykoupit. Chtěl nás v tomto člověčenství vykoupit, chtěl je přece spojit se svým Božstvím. Panna Maria mu dává k této jeho pohotově nesmírné lásce své tělo, a to tělo podrobené bolesti a smrti, aby se v něm mohla svrchovanou měrou ukázat dobrotivost nekonečné lásky Otce i Syna. Nedá se proto

oddělit spoluúčinná láska Panny Marie od vykupující lásky Ježíšovy. Při tom, že byla od věků k tomu vyvolena, žádal od ní Bůh, aby se ke svému mateřství Kristovu i našemu rozhodla dobrovolně v poslušné lásce k nám i k nebeskému Otci, k našemu vykoupení i k Otcovu oslavení.

Boží vůle stojí před ní ke svobodnému rozhodování, jako by nezávisle od jejího povýšení. Maria chápe andělské oslovení o plnosti milosti jako svatý závazek přijmout ještě větší tíhu povinnosti, jako závazek k ještě obsáhlejší poslušné lásce. Řeknete, byla plná milosti, Duch Svatý s Ní tvořil důvěrně společenství, znala jeho svatá tajemství, ale to Ji právě činí tak velkou, že ačkoliv věděla o své důstojnosti, neméně věděla o obětech, které od Ní budou žádané, a ačkoliv milosti jsou úměrné Božím plánům s tvory, oběti od Ní žádané musela dobrovolně přijmout. Vždyť jsouc bez hříchu, neměla by trpět, a to – tolik trpět! Znala Písma, věděla, co proroci předpovídali o jejím Synu, a přece i přes své povýšení, přes svou naprostou čistotu,

Pokračování na str. 13

Všichni křesťané patří bytostně Panně Marii, žel, většinou na to nemyslí... S litostí musíme vzít na vědomí toto nejhlubší přesvědčení Marie-Adelaïde de Ciccé, zakladatelky Dcer Srdce Mariina. (str. 10–11) A jsme nuceni konstatovat, že její přesvědčení je zcela pravdivé. Kéž by výroční fatimský rok změnil myšlení mnoha křesťanů, kteří se domnívají, že stačí věřit, že Panna Maria je Matka Božího Syna a další dogmatické pravdy, ale už není zapotřebí Ji tolik zapojovat do vlastního duchovního života, protože tam je přece vyhrazeno místo Ježíši Kristu! Jaký to kardinální omyl! Cožpak může existovat syn bez matky? Může být kvalitní duchovní život a boj s ďáblem veden v moci Ježíšově bez Ženy, které Bůh Otec zaslíbil již v ráji, že to bude Ona, jež rozdrtí ďáblův hlavu? A kdo jiný může na Ježíše ukázat lépe než ta, která v celém svém pozemském životě, ve všech svých skutcích, jak dalece jako tvor mohla, se Mu podobala? I proto je nanejvýš spravedlivé, že byla vzata do nebe a povýšena na nebeský trůn vedle Nejsvětější Trojice a jako jedi-

Editorial

ný tvor zaujímá místo nejvyšší Panovnice, zatímco všichni ostatní mají postavení služebníků nejvyššího Krále. (str. 4–5)

A jak dokazuje P. Silvestr M. Braito OP – jehož meditace nahrazuje scházející obvyklou katechezi Svatého otce –, je Panna Maria právem nazývána Spoluvykupitelkou, protože dala své tělo k vykupující lásce Ježíšově, aby se tak mohla svrchovanou měrou ukázat dobrotivost nekonečné lásky Otce i Syna. A tak Panna Maria stojí nade vším, co není Bůh. Avšak známá námitka: Nestačí pro duchovní život Bůh sám? Jistě, stačil by. Leč On sám tomu chtěl, aby právě Panna Maria stála v čele duchovního boje za spásu každé lidské duše – tak to ustanovil už v ráji, hned po pádu člověka do prvního hříchu. Takže už to není jen pouhé „Madona, anebo talisman?“, jak vede svoji úvahu P. Štefan Ištvanik CSsR, ale přesněji je tím řečeno: Bůh, anebo ďábel? (str. 6–7) A čím jasnější bude v naší duši obraz Panny Marie,

tím zářivější v ní bude také obraz Ježíšův. Neboť už ve svém Magnificat Panna Maria ukázala na vznešeného Boha, aby pokorně poukázala na jeho slávu, která se sklonila k ní, nehodné služebnici, aby se dílo vykoupení člověka mohlo uskutečnit také s přispěním člověka.

Abychom nemuseli chodit daleko pro příklad vznešené pokory podle vzoru Mariina, stačí se začíst do několika řádků životopisu sv. Rocha z Montpelieru. (str. 8–9) I on byl nositelem velkého tajemství duchovního života: Čím hlubší je naše spojení s Ježíšem, o to větší budou naše pokroky na cestě k dokonalosti a ke spáse. A naše spojení s Ježíšem bude o to silnější, když budeme Matku Boží Pannu Marii nejen takto oslovovat, protože to učí katolická církev, ale když ji budeme také mít za svou skutečnou životní Vůdkyni, Ochránkyni, Pomocnici a Přímlyvkyni v každodenním boji proti ďáblůvi, odvěkému nepříteli člověka a jeho nesmrtelné duše. Se vzpomínkou na fatimská zjevení vryjme nesmazatelně do svých srdcí: „Pravý mariánský ctitel nezahyne.“

Daniel Dehner

Velké agapé, kterého jsi byl před týdnem svědkem, má svou dohru. Pán nevychovává své učedníky pouze slovem, ale využívá i neobvyklých situací, které jim dávají příležitost prožívat jeho pravdy ve své osobní zkušenosti. Vzpomeň si na to, kdykoliv se ti bude zdát, že se ocitáš ve zmatku nebo v nesnázích. Ani v takové situaci tě Ježíš neztrácí ze zřetele a nepřestává myslet na tvůj prospěch. Dnešní setkání s ním tě má povzbudit k pevné důvěře, že se na něho můžeš vždy opravdu spolehnout.

Zázračné nasycení velkého zástupu vyvolalo vzrušení. Někdo přišel s návrhem, že by měli Ježíše provolat za svého krále. Nasyceným a spokojeným davem se tato myšlenka rychle šíří. Tento nápad vzrušuje i učedníky, dokonce ještě více než ostatní. Představa, že by mohli být rázem nejen učedníky Mistra, ale dokonce královskými ministry, je velmi lákavá. V takové situaci se člověk snadno přeceňuje. Brzy budou moci poznat, jak na tom opravdu jsou. Ježíšovo království je však království víry, a té se zatím učedníkům ještě nedostává. Ježíš jim nic nevyčítá, jen jim ukládá, aby se ihned vydali na cestu a pluli k opačnému břehu. Nastal večer a čeká je dlouhá plavba. Splnit příkaz, zvláště když se jeví nepohodlný a nepochopitelný, znamená ve skutečnosti připravit Ježíši podmínky pro mimořádnou lekci.

Na to, aby Ježíš *rozpuštěl zástup* a utišil nežádoucí vlnu veřejného mínění, stačí Ježíšovo slovo. Zástup se rozchází a Ježíš zůstává na tomto jinak opuštěném místě sám. Po vzrušující práci je vždy užitečné vyhledat ticho a usebranost. Nauč se z Ježíšova příkladu využívat daru samoty: je to příležitost k důvěrnému rozhovoru s ním i s nebeským Otcem. S kým rozmlouváš, když jsi o samotě? Nezabýváš se převážně samomluvou? Měl by ses naučit využívat samotu, i když jsi obklopen lidmi. Pros Pána, aby tě naučil zužitkovat co nejlépe dlouhé minuty vynucené nečinnosti, čekání, stání, cestování. Pán i jeho Otec jsou ustavičně připraveni být tvými nejlepšími společníky.

Plavba učedníků se zatím stala obtížnější, než se čekalo. I zkušené rybáři mají co dělat, aby si poradili s protivětrm a rostoucím vlnobitím. Temnota zvyšuje nejistotu a zveličuje problémy. Přístup

Zkouška víry

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Malověrný, proč jsi pochyboval?

k ním a ověř si, jak obtížné je veslovat proti proudu. Svou skutečnou slabost pozná člověk nejlépe uprostřed nesnázi. Ale i uprostřed noční bouře je Pán svým drahým docela nablízku. Kráčí po vlnách jim vstříc, aby jim pomohl, ale oni ho nepoznávají. Dlouhotrvající úsilí a celonoční námaha vystupňovaly jejich napětí natolik, že je návrat jejich Mistra a dobrodince dokonce vyděsil. Srdatí rybáři se dávají do křiku. Boha se děsí ti, kdo ho nepoznávají. Ježíše však je možno bezpečně rozeznat jen očima víry.

Vychutnej, jakou úlevu to přináší – slyšet v takové situaci: „*Neboj se, jsem to já!*“ Právě proto, že jsem nejmocnějším pomocníkem, mohu se zjevit tím nejméně očekávaným způsobem. Všechny mimořádné skutky konám proto, abych tě o tom přesvědčil. Jsi připraven mi vždy důvěřovat?“

Jak vidíš, učedníci zůstávají i nadále nejistí.

Šimon Petr, kterého chce Pán pověřit, aby svou vírou, jednou, až se obrátí, *posiloval své bratry*⁽¹⁾, má však podstoupit zvláštní lekci. Jeho temperament ho ponouká ke zvláštní horlivosti, ale i k nepodstatně sebejistotě. Petr by se rád přesvědčil, že ten, kdo k nim tak zázračně přichází, je skutečně Pán, ale současně by si chtěl sám vyzkoušet chůzi po moři, nad kterou všichni tak užasli. Jak vidíš, Ježíš jeho návrh přijímá. Kdyby přitom Petr plnil jen jeho pokyn a nemyslel na sebe, nedostal by se do nesnází. Ale i tato epizoda je přípravou k jeho obrácení. Když tě Ježíš zavolá *Pojď!*, nemysli na sebe, ani na bouři, která se kolem tebe zvedne. Mysli v pevné důvěře jen na Pána, který tě přece nevolá k sobě proto, abys utonul, ale abys došel k němu i po nejneschůdnějších cestách a mohl si u něho odpočinout.

Ježíš vstupuje s Petrem na loď. Jejich společný návrat do tonoucí lodi je symbolem i prorocstvím. Podívej se, co se náhle stalo: moře se utišilo a nastává nový

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,9a.11-13a

Když přišel Eliáš (k Boží hoře Chorebu), přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: „Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!“

Hospodin přecházel: prudký a silný víchř, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve víchřu nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. čtení – Řím 9,1-5

Bratři! Mluvím pravdu – vždyť jsem Kristův – nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvětlené Duchem Svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Prál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci (izraelského národa) a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus – Bůh, který je nade všecko, buď veleben navěky! Amen.

Evangelium – Mt 14,22-33

Když Ježíš nasytil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám. Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny

Dokončení na str. 7

den. Tak tomu bude vždy, když uděláš Ježíši místo ve své lodi. Vzdej mu spolu s apoštoly poctu, která mu náleží. Kde je Kristus a jeho Skála, můžeš si být jist svým bezpečím.

*Kristus – Bůh, který je nade všechno,
buď veleben na věky!*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 22,32

Duše nejsvětější Marie vchází do nejvyššího nebe... (1)

XXI. kapitola z knihy *Mystické Město Boží*, svazek IV. – *Korunování*

KAPITOLA XXI.

Duše nejsvětější Marie vchází do nejvyššího nebe; napodobuje Krista, našeho Vykupitele, a vrací se, aby znovu oživila své svaté tělo, ve kterém pak třetího dne opět vystupuje do nebe a usedá po pravici Páně

760. O slávě a blaženosti svatých v blaženém nazírání říká svatý Pavel s Izaiášem, že co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, co nevěšlo do srdce člověka, to vše Bůh připravil pro ty, kdo ho milují (1 Kor 2,9; Iz 64,3). V souhlasu s touto katolickou pravdou bychom se neměli divit tomu, co se říká o svatém Augustinovi, tomto velkém světle církve, že totiž, když se chystal psát knihu o slávě svatých, navštívil ho jeho přítel svatý Jeroným, který právě zemřel a vstoupil do Hospodinovy slávy, aby svatého Augustina napomenul. Upozornil ho na to, že nebude schopen vykonat, co si předsevzal, protože žádný lidský jazyk ani pero nemůže popsat ani část blaženosti, kterou požívají svatí v blažené vizi. Takové je svědectví svatého Jeronýma. A i kdybychom se jen díky Písmu svatému nedozvěděli nic jiného než to, že je tato sláva věčná, přesahovalo by to naše chápání. Protože i přesto, že se možnosti našeho rozumu rozšiřují, nepochopí nikdy věčnost, a protože je tato blaženost nekonečná a bez hranic, nelze ji probádat a pochopit, jakkoliv bychom ji znali a milovali. Stejně jako nekonečný a všemohoucí Bůh nevyčerpal při stvoření všech věcí všechny své schopnosti a stejně jako by při nekonečné tvorbě nových světů neztratil nic ze své nekonečnosti a neměnnosti, tak vždy zůstane pro nesčetné množství svatých, kteří Ho vidí, nekonečným zdrojem nového poznávání a lásky, protože se všichni ve stvoření a slávě podílejí na jeho bytí jen v omezené míře, každý podle svých schopností, zatímco On sám o sobě je bez omezení nebo konce.

761. Pokud je proto sláva i toho nejpolebnějšího ze svatých nevyslovná, co bychom měli říct o slávě nejsvětější Marie, když je ze všech svatých nejsvatější a sama o sobě je svému Synovi podobnější víc než všichni svatí dohromady, a pokud její

krása a sláva převyšuje všechny ostatní tak, jako převyšuje krása a sláva císařovny nebo vládkyně krásu a slávu jejich poddaných? Těto pravdě můžeme a máme věřit, i když ji během smrtelného života nemůžeme pochopit nebo alespoň částečně vysvětlit kvůli nepřiměřenosti a nedostatečnosti našich slov a výrazů, které mají spíše sklon podstatu zatemňovat než osvětlit její velikost. Nevěnujme proto své úsilí snaze tyto věci pochopit, ale snaze zasloužit si, aby nám byly zjeveny ve slávě, kterou budeme požívat více či méně v závislosti na našich skutcích.

762. Náš Spasitel Ježíš Kristus vstoupil do nebe v doprovodu nejčistší duše své Matky, kterou posadil po své pravici. Ona jediná ze všech smrtelníků si zasloužila být osvobozena od soukromého soudu. Proto také k žádnému soudu nedošlo, nebylo od Ní požadováno nebo vymáháno skládání účtů z toho, co obdržela, protože jí to bylo slíbeno, když byla vyňata ze všeobecné viny a vyvolena za Královnu vyvýšenou nad zákony Adamových dětí. Ze stejného důvodu místo toho, aby byla souzena s ostatními, bude sedět po pravici Soudce a soudit s Ním všechny tvory. Pokud byla už od prvního okamžiku svého početí nejjasnější Jitřenkou, rozzářenou paprsky slunce Božství nad jas nejvznešenějších serafů, a pokud pak byla ještě víc osvicena kontaktem s vtěleným Slovem, které vzalo své lidství z její nejčistší podstaty, pak z toho nutně vyplývá, že by měla být jeho Společnicí pro celou věčnost s takovou podobností, že větší podobnost mezi Bohem a tvorem není možná. V tomto světě Ji sám Vykupitel uvedl před trůn Božství a za přítomnosti všech blahoslavených, kteří byli uchváteni úžasem, nejsvětější Lidství proneslo k věčnému Otci tato slova: „Věčný Otče, má nejmilejší Matka, tvá milovaná Dcera a milá nevěsta Ducha Svatého nyní přichází, aby přijala korunu slávy, kterou jsme pro Ni připravili jako odměnu za její zásluhy. Ona je ta, která se zrodila jako růže mezi trním, nedotčená, čistá, krásná a hodná našeho objetí i místa na trůnu, kterého žádný jiný z našich tvorů nemůže dosáhnout a po kterém nikdo z tvorů počatých v hříchu nemůže toužit. To je naše vyvole-

ná a jediná, vyvýšená nad všechny, to je ta, které jsme udělili naši milost a naše ctnosti ve větší míře než ostatním tvorům, do které jsme uložili poklady a dary našeho nevystižitelného Božství, to je ta, která nejvěrněji zachovala a plodně používala hřivny, které jsme jí svěřili, ta, která se nikdy neodchýlila od naší vůle a našla milost a zalíbení v našich očích. Můj Otče, nejvyšší spravedlivý je soud naší spravedlnosti a našeho milosrdenství, kterým v nadbytečné míře splácíme služby našich přátel. Proto je spravedlivé, aby mé Matce byla udělena odměna Matky, a protože se mi během celého svého života ve všech svých skutcích, jak dalece jako tvor mohla, podobala, ať je mi podobná také ve slávě a na trůnu naší Velebnosti tak, aby tam, kde je svatost podstatou, na ní měla největší účast.“

763. Toto prohlášení vtěleného Slova bylo schváleno věčným Otcem i Duchem Svatým. Nejsvětější Mariina duše ihned byla vyvýšena na pravici jejího Syna a pravého Boha a posazena na královský trůn Nejsvětější Trojice, čehož lidé, andělé a ani serafové nedosáhli a po celou věčnost nedosáhnou. To je nejvznešenější a nejvýznamnější výsada naší Královny a Paní, že sedí na trůnu se třemi Božskými Osobami a zaujímá místo nejvyšší Panovnice, zatímco všichni ostatní mají postavení služebníků nejvyššího Krále. Důstojnosti a vznešenosti tohoto postavení, kterého nemůže dosáhnout žádný jiný tvor, odpovídají také její dary slávy, chápání, vize a požívání, protože Maria má na soužití s tímto nekonečně velkým Bytím mnohem větší podíl než všichni ostatní svatí, kteří se mohou z tohoto soužití těšit v nekonečné různosti stupňů. Ona zná, proniká a chápe mnohem hlouběji věčné Bytí a jeho nekonečné vlastnosti. S láskou se těší z jeho tajemství a nejskrýtejších záhad víc než všichni ostatní svatí. Přestože je sláva Božských Osob nekonečně vzdálená slávě nejsvětější Marie, protože světlo Božství, jak říká apoštol (1 Tim 6,16), je nedostupné a jediné v něm samotném přebývá nesmrtelnost a sláva ve své podstatě, a i přesto, že Kristova nejsvětější duše nezměrně převyšuje svými dary duši jeho Matky, převyšuje sláva velké Královny nedostižně slávu

všech svatých tak, že se v tom podobá slávě Krista, kterou nemůžeme v tomto životě pochopit ani nikdy popsat.

764. Stejně obtížně lze popsat zvláštní radost blahoslavených, kterou toho dne zakoušeli a projevovali zpěvem nových písní ke chvále Všemohoucího a oslavě jeho Dcery, Matky a Nevěsty, protože v Ni Bůh oslavil všechny skutky své pravice. Přestože samotný Pán nemůže obdržet žádnou novou nebo podstatnou slávu, protože ji vlastnil a vlastní v neměnné a nekonečné míře po celou věčnost, byly zevnější projevy jeho radosti a spokojenosti nad splněním jeho věčných ustanovení toho dne silnější a od trůnu zazněl hlas věčného Otce, který řekl: „V oslavě naší milované a nejvyšší milující Dcery se k naší plné spokojenosti splnila všechna přání naší svaté vůle. Všem tvorům jsme dali existenci jejich utvořením z nicoty proto, aby se mohli podílet na našich nekonečných dobrech a pokladech podle náklonnosti a zalíbení naší nekonečné štědrosti. Ale právě ti, kteří byli uschnopnění přijímat naše milosti a slávu, toto požehnání zneužili. Naše milovaná Dcera se jako jediná nikterak nepodílela na neposlušnosti a vytáčkách ostatních a Ona získala to, čím nehodné děti zatracení pohrdly, přičemž naše srdce nebyla nikdy ani v žádném okamžiku zklamána. Jí patří odměna, kterou jsme podle našeho podmínečného rozhodnutí připravili pro neposlušné anděly a jejich lidské následovníky, kdyby zůstali věrní své vznešenosti a svému poslání. Ona nás za jejich odpad odškodnila svou poddaností a poslušností. Ona nás těšila všemi svými skutky a zasloužila si místo na trůnu naší Velebnosti.“

765. Třetího dne po tom, co nejsvětější Mariina duše převzala tuto slávu, aby ji už nikdy neopustila, vyjevil Pán svatým svou Božskou vůli, že se tato duše má vrátit na svět, aby oživila své posvátné tělo tak, aby pak spolu s ním mohla být znovu vyvýšena na pravici svého Božského Syna, aniž by čekala na všeobecné vzkříšení mrtvých. Vhodnost této milosti, její soulad s ostatními milostmi, které nejsvětější Královna obdržela, spolu s její nejvyšší důstojností nemohli svatí nevidět, protože dokonce i pro smrtelníky je to tak věrohodné, i když to církev nepotvrdila, že bychom mohli soudit ty bezbožné a pošetilé lidi, kteří by se odvážili to popírat. Svatí to však vníma-

li mnohem jasněji, přičemž jim Bůh vyjevil i čas a hodinu, kdy k tomu má dojít. Když nastal čas, sám Kristus, náš Spasitel, sestoupil z nebe a vedl po své pravici duši své nejsvětější Matky, provázen velkým zástupem andělů, patriarchů a dávných proroků. Když přišli ke hrobu v údolí Josafát a shromáždili se na dohled od panenského chrámu, promluvil Pán ke svatým tato slova:

766. „Má Matka byla počata bez psovkryny hříchu proto, abych se mohl z její panenské podstaty přiodít lidstvím, ve kterém jsem přišel na svět a vykoupil jej z hříchu. Mé tělo je její tělo. Spolupracovala se mnou na dile vykoupení, proto Ji musím vzkřísit stejně, jako jsem i já vstal z mrtvých. Musí k tomu dojít ve stejné době a hodině, protože si Ji přeji ve všem učinit sobě podobnou.“ Všichni dávní svatí z lidského pokolení vzdávali Pánu díky za tuto novou milost zpěvem oslavných písní a chvalozpěvů. V tomto dikůvzdání vynikali zvláště naši první rodiče Adam a Eva, svatá Anna a svatý Jáchym, tedy ti, kteří se blíže účastnili na tomto zázraku Boží všemohoucnosti. Pak nejčistší duše Královny na Pánův příkaz vstoupila do panenského těla, oživila je a povznesla, protože mu dala nový život nesmrtelnosti a slávy a s tím i čtyři dary – jasnosti, necitlivosti, rychlosti a jemnosti, které odpovídají vlastnostem duše a které z ní přetékají do těla.

767. Vybavena těmito dary opustila nejsvětější Maria hrob s tělem i duší bez toho, aby musela odvalit kámen u vchodu do hrobu nebo narušit polohu tuniky a pláště, které přikrývaly její svaté tělo. Vzhledem k tomu, že není možné popsat její krásu a jas slávy, nebudu se o to pokoušet. Postačí říci, že stejně jako nebeská Matka dala svému Synovi ve svém lůně čistou, neposkvrněnou a bezhříšnou podobu člověka pro vykoupení světa, tak Jí Pán na oplátku při tomto vzkříšení a novém oživení dal slávu a krásu podobnou té jeho. Při této tajemné a božské výměně udělal každý, co bylo možné. Nejsvětější Maria zplodila Krista s tím, že Ho přizpůsobila co nejvíc sobě, a Kristus Ji vzkřísil, přičemž Jí předal tolik ze své slávy, kolik jako tvor mohla snést.

768. Pak z hrobu vyšel nejslavnostnější průvod, který v doprovodu nebeské hudby stoupal vzdušnými prostorami k nejvyššímu nebi. Toto se událo hodinu po půlnoci, v čase, kdy také Pán vstal z hrobu. Proto nebyli všichni apoštolové svědky tohoto divu, ale jen ti, kteří byli právě u hrobu na stráži. Svatí a andělé vstoupili do nebe ve stejném pořadí, v jakém průvod zahájili, přičemž jako poslední vešel Kristus, náš Spasitel, a po jeho pravici Královna oděná ofirským zlatem (jak říká David v žalmu 45,10) a tak krásná, že to obdivoval celý nebeský dvůr. Všichni se k Ní otočili a vzhlíželi k Ní, velebili Ji novým jásáním a chvalozpěvy. Bylo slyšet i tajemné chvalozpěvy, které sepsal Šalomoun: „Pojďte, dcery síónské, pohledět na svou Královnu, kterou velebí ranní hvězdy a oslavují synové Nejvyššího. Co to tam stoupá z pouště jako sloup dýmu, opar z myrhy a kadidla a všech cizokrajných voňavek? Kdo je ta, jež vzchází jako jitřenka, krásná jako luna, zářící jako slunce, hrozná jako ozbrojené šiky? Kdo je ta, jež vychází z pouště a opírá se o svého milého? (srov. Pis 3,6; 6,10; 8,5) Kdo je ta, v níž samotné Božství nachází tolik zalíbení a útěchy nade všechno ostatní tvorstvo a kterou vyvýšuje nade všechny v nebesích? Ó, nevidané divy, hodné nekonečné moudrosti! Ó, jaký to div jeho všemohoucnosti, který Ji tak oslavuje a vyvýšuje!“

(Pokračování)

Z knihy *Mystické Město Boží. Svazek IV. - Korunování. Str. 460-468. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2016*

Madona, anebo talisman?

Kdysi lidské životy kosil mor, dnes se mnoho životů ztrácí na cestách při autohaváriích. Na dálnicích se jezdí velmi rychle. Na jedné z nich došlo k havárii. Při předjíždění vrazila do sebe dvě auta. Výsledkem byli dva mrtví a šest zraněných. Mrtvá těla položili do prostoru mezi vozovkami a hned se seběhlo několik lidí. Mezi nimi byl také redaktor jednoho velmi populárního deníku. Ten si všeho pozorně všiml. Všiml si i toho, že jeden z mrtvých měl na své hrudi medailonek Panny Marie a druhý mrtvý měl na zápěstí zlatý náramek a na něm byla upevněna zlatá podkovička, která mu měla přinášet štěstí a chránit ho před neštěstím. V hlavě redaktora se zrodil také titul článku, v němž podá zprávu

o této události. Jen tak pro sebe si jej řekl, avšak řekl jej nahlas: „Madona, anebo talisman.“ Jeden z přítomných pohotově zareagoval: „S čím se lépe umírá, s Pannou Marií, anebo s podkovičkou?“

Madona, jinými slovy Panna Maria, anebo talisman – to je mnohem více než titul článku do populárního deníku. To jsou dva póly, kolem nichž se může točit život člověka. Tato pravda se dá vyjádřit také jinak, a to mnohem přesněji a výstižněji: Bůh, anebo ďábel? Vždyť už v kolébce lidstva, jen co se člověk objevil na naší Zemi, ďábel se pokusil o to, aby toho člověka, kterého Bůh stvořil pro sebe, ukradl Pánu Bohu a přisvojil si ho jako své vlastnictví. Proto v podobě hada, obtočeného kolem stromu, promluvil k první ženě světa, k Evě, a nabídl jí zakázané ovoce. Když se Eva bránila a vymlouvala se na Pána Boha, který jim zakázal jíst z tohoto stromu, ďábel jí namluvil, že je to nesmysl poslouchat Boha. Prý oni si budou sami sobě bohy. Budou schopni si svůj život zařídit tak, jak se to bude líbit jim. Bůh se jim do toho nesmí míchat, vždyť oni sami budou silní a moudří jako Bůh. Velice zarážející je zde právě to, jak rychle člověk přestal věřit Bohu a jak snadno uvěřil ďáblu. Zde je kořen veškeré tragédie lidstva. Tím, že

člověk odepřel poslušnost Bohu, ztratil Boha a s ním veškeré svoje štěstí, pro něž ho Bůh stvořil. Člověk, který se chtěl stát takovým pánem, že ani Boha nebude poslouchat, stal se otrokem tohoto největšího nejen Božího nepřitele, ale i svého – ďábla. Ten se člověku za to, že mu bude sloužit a otročit, odplatí svým peklem už zde na zemi. Smrtí člověka se mu to peklo změní na věčné. Ďábel může dát pouze to, co sám má. On má jen nenávisť, neštěstí, peklo. Dává to jen těm, kdo mu slouží.

Bůh se ve své nekonečné lásce k tomu člověku, který ho nechtěl uznat za svého Pána a opovrhl jím, nedal přemoci zlobou. Ale hned po jeho pádu mu přislíbil, že jednou pošle ženu, která pošlape onomu pekelnému hadovi hlavu. To znamená, že nad ním úplně zvítězí, a ta žena porodí Dítě, které napravit, co člověk pokazil. Ta žena přišla, porodila Dítě, které napravilo nejen to, co člověk pokazil, ale v tom jejím Dítěti se napravil i onen pokažený člověk.

Tak talisman je obrazem, symbolem pokaženého člověka, jenž oklamán ďáblem udělal nepodařený pokus obejít se ve svém životě bez Boha a spoléhat se na vlastní sílu, na vlastní rozum. Boha chtěl nahradit modlou, bůžkem, talismanem, který mu měl přinášet štěstí a chránit ho před neštěstím. Ten talisman dostává v životě člověka různou podobu, různé masky. Jednou je to podkovička, jindy komíníček nebo čtyřlístek. Ba člověk, pokud nechce sloužit Bohu, umí si najít modlu i ve svém vlastním těle, ve volné lásce, v sexu, v alkoholu, v droze, v hracím automatu, najde si modlu v obrazovce, ve sportovci, ve sportovkyni, herečce, herci atd. Tak člověk, kterého Bůh chce tak velmi povýšit, svojí neposlušností vůči Bohu se sám tak strašně ponižuje.

Nyní se podívejme na Pannu Marii, protože ona je ideálem nepokřiveného člověka, takového člověka, jakým on byl ještě před svým prvním pádem. Neberme do úvahy ani to, že někteří mávnou rukou anebo se nepěkně o Panně vyjad-

ří. Na skutečnosti to nic nemění. Ona je skutečně velkou a velkou i zůstane. Ona byla povýšena na takovou důstojnost, že svatý Tomáš o ní učí, že se téměř dotýká hranic nekonečnosti. Jen se podívejme na velké muže, na velké ženy, kteří žili ať už před ní, anebo i po ní. Některé svět nazýval „velkými“ a považoval je za nesmrtelné. Oni už dávno zemřeli a jejich jména znají už jen jednotlivci, kteří mají zvláštní zájem o historii. Jméno Panny Marie nejenže zná celý svět, ale ona skutečně žije přímo v srdcích svých ctitelů dodnes. Nejenže její obrazy a sochy najdete na celém světě, ale na celém světě najdete také ty, kdo se snaží žít tak, jak žila ona. Snaží se o to, aby jejich život byl co nejpodobnější jejímu životu. Ona je ideálem pro člověka a její život je ideálem pro náš život. Mnozí rodiče dávají svým dětem její jméno, aby tak zajistili pro své děti její ochranu a pomoc. Tak chtějí před oči svého dítěte postavit Pannu Marii jako jeho životní vzor, protože vědí, že pokud bude jejich dítě kráčet její životní cestou, jistě nezabloudí. Její cesta je pro každého člověka nejjistější a nejbezpečnější.

Proč je Panna Maria ideálem nepokaženého člověka? Proč je velkou a velkou i zůstane? Protože sám Bůh Otec si ji vyvolil za Matku pro svého Syna, Duch Svatý si ji ozdobil a ona spolupracovala s milostmi, které od Boha dostala. Víme, že Boží posel ji mohl pozdravit: „Raduj se, milostiplná; Pán je s tebou.“ Ona byla nad těmi slovy celá zmatená a rozvažovala, co ten pozdrav znamená. A anděl jí řekl: »Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Hle, ve svém lůně počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.« ... Ale Maria andělovi řekla: »Jak to bude, když nepoznávám muže?« Anděl jí odpověděl: »Sestoupí na tebe Duch Svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; a proto se to svatě, jež se narodí, bude nazývat Syn Boží.« ... Maria na to řekla: »Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova!« A anděl od ní odešel.“ (Lk 1,28–38)

V přijetí této zprávy o vtělení Božího Syna v jejím životě a v této její skromné odpovědi a v její reakci na toto všechno, co Bůh chce s ní učinit, vidíme, jak má

vypadat člověk obnovený v Ježíši Kristu. Z jejího chování vidíme, že člověk je vždy jen pomocníkem Boha v jeho činnosti, má žít pouze pro Boha a bát se o to, aby ho nikdy neztratil. Vidíme, že pokud má člověk něco znamenat, tak musí v celém svém životě klást na první místo Boha a ne sebe. V její odpovědi vidíme celou její pokoru, úctu, odevzdanost a poslušnost vůči Bohu. O odměně, kterou jí Pán dal, se dozvídáme při jejím setkání s příbuznou Alžbětou, když Panna Maria řekne: „Velebí má duše Pána a můj duch se chvěje radostí v Bohu, mém spasiteli, protože shlédl na ponížení své služebnice. Ano, od nynějška mě budou blahoslaviti všechna pokolení, neboť veliké věci mi učinil Všemohoucí, Svaté je jeho jméno a od věku do věku sahá jeho milosrdenství vůči těm, kdo se ho bojí.“ (Lk 1,46-50) Kdyby tato slova byl řekl někdo jiný, mohli bychom je považovat za pýchu, ale protože vyšla z úst Panny Marie, jsou největší pokorou, neboť toto, co řekla, je pravda, a tou pravdou nechce chválit sebe, nýbrž Boha.

Mariino chování může být pro mnohé lidi i velkou výčitkou, zejména pro ty, kdo si nechťejí přiznat svoji slabost a svoji závislost na Bohu a nerozumně si namýšlejí, že se ve svém životě obejdou bez Boha. Ba i nenávisť vůči Panně Marii si neumíme jinak vysvětlit než jenom tak, že její pokora a úplná podřízenost Boží vůli je výčitkou pro jejich pýchu, která se povyšuje nad Boha. Tedy pokažený člověk nemůže snést pohled na tu, jež mu představuje dokonalého člověka, člověka nepokaženého.

Nyní se zamyslíme nad větou „Mado-na, anebo talisman?“ ve světle svátku Zesnutí Bohorodičky. Smrt Panny Marie byla tak krásná, že u ní hovoříme ne o smrti, ale pouze o zesnutí. A co smrt dnešních mnohých lidí? Smrt je taková, jaký byl život. A dnes se život mnohých lidí podobá vězení. Protože ve své velké touze být šťastnými zde na tomto světě a nikdy toto štěstí neztratit se snaží zazdit všechna okna, jež směřují k věčnosti, jen aby byli co nejbezpečnější zde na zemi. Jen na jeden otvor nemají materiál, na otvor smrti. Skrz ten otvor se smrt nemilosrdně dívá na každého z nás. Mnozí se snaží uniknout před tímto pohledem. Platí si kdejaké pojistky, navštěvují různé léčebné ústavy, jezdíva-

ji na rekreace, aby si zachovali své tělesné zdraví. Avšak navzdory tomu všemu otvor smrti zůstává pro každého otevřen, každý jím musí jednou projít. Tady není žádné výjimky. A průchod tímto otvorem smrti bude pro nás znamenat konec všech našich pozemských plánů a tužeb. A pokud člověk v tomto životě neměl jiné touhy kromě těch pozemských, tak potom jeho průchod otvorem smrti ho přivede tam, kam nechtěl, do neštěstí, které už nikdy neskončí. Dosáhne toho, čemu se nejvíce vyhýbal, čeho se nejvíce obával.

Smrt Panny Marie byla krásná, jak jsme už řekli. Proč? Protože ona měla otevřené všechny ty otvory, které směřovaly k věčnosti, tam byly namířeny i všechny touhy jejího srdce. Pak její smrt byla pro ni splněním všech jejích tužeb, i té největší touhy, touhy po setkání s jejím Synem. Proto smrt byla pro ni tím největším vítězstvím a radostí. Církev i nám poukazuje na smrt Panny Marie a radí nám, ať se snažíme o to, aby náš život byl podobný životu Panny Marie, aby jednou i naše smrt mohla být podobná její smrti. Budeme-li podle jejího příkladu oslavovat Boha svým životem na tomto světě, pak ho jednou budeme s ní oslavovat i v nebi. Smrt může být jen buď splněním tužeb člověka, anebo jeho úplným a nenapravitelným zklamáním.

Pravá mariánská úcta je jistou zárukou dobré smrti a šťastné věčnosti. Otec biskup Dupanioup vypráví: „Když jsem byl ještě mladým kaplanem a připravoval jsem děti k první svaté zpovědi a k prvnímu svatému přijímání, vždy jsem jim doporučoval pravou a upřímnou úctu k Panně Marii. Prosil jsem je, aby se modlily růženec. Jednou mě zavolali k umírající dva-

cetileté dívce, už jako biskupa. Přijala mě s úsměvem, zcela vyrovnaná se svým údělem. Velmi zbožně přijala svátosti umírajících. Po skončení obřadů jsem s ní navázal rozhovor. První její věta byla: »Otče, biskupe, já jsem teď pevně přesvědčena, že přijdu do nebe.« - »Já bych vám přál, aby se vám toto vaše pevné přesvědčení také splnilo. Ale odkud berete tu jistotu, že jistě přijдете do nebe?« Umírající odpověděla: »Před léty jste nás připravoval k první svaté zpovědi a k prvnímu svatému přijímání. Radil jste nám, abychom byli opravdovými ctiteli Panny Marie, abychom následovali její příklad a denně se modlívali svatý růženec. Já jsem vaši radu vzala zcela vážně, uctívala jsem Pannu Marii jako svoji Matku, denně jsem se modlívala růženec a teď mi to přináší pokoj do srdce a jistotu, že Panna Maria si pro mne přijde, aby si mě odvedla do nebe jako Matka svoje dítě.« Krátce po rozhovoru děvče zemřelo. Její smrt byla krásná, podobná smrti Panny Marie. V životě se snažila, aby se její život co nejvíce podobal životu Panny Marie, proto i její smrt byla podobná smrti Mariině.“

Čím je v naší duši jasnější obraz Panny Marie, tím zářivější je v ní obraz Pána Ježíše. Ale pokud obraz Panny Marie v naší duši zůstává ve stínu, obraz Pána Ježíše je v ní ve tmě. Proto tak úzce souvisí spása naší duše s úctou mariánskou. K nebeskému Otci se dá přijít jen skrze Ježíše, ale k Ježíši se dá přijít jen skrze Pannu Marii. Každá jiná cesta k němu je těžší a nebezpečnější. Proto platilo, platí a bude vždy platit: „Pravý mariánský ctitel nezahyne.“

*Z Ludová čítanka 8/2002
přeložil -dd-*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

ji zmítaly, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a kráčel po moři. Když ho (učedníci) uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě.“ A on řekl: „Pojď!“

Petr vystoupil z lodi, kráčel po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“ Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jsi opravdu Boží syn.“

Sv. Roch z Montpelieru

V některých oblastech je řazen do skupiny 14 pomocníků v nouzi, nicméně obecně je uctíván samostatně. Snad žádný jiný světec nebyl ve vrcholném středověku tak často vzýván proti moru jako tento rodák z francouzského Montpelieru.

Narodil se postarším zámožným rodičům, kteří si jeho narození doslova vymodlili. Jeho zbožná matka totiž dlouho nemohla počít, nikdy však neztratila důvěru v Boží Prozřetelnost a spolu se svým manželem, jedním z čelních představitelů města Montpelieru, se za narození potomka dlouhá léta modlili a vykonali na tento úmysl mnoho kajících skutků. V roce 1295 byly jejich modlitby vyslyšeny a na svět přišel chlapec, jemuž dali jméno Roch a zasypávali ho dobrotou a láskou.

Někdy na prahu Rochovy dospělosti ovšem rodinná idylka skončila, když oba rodiče nedlouho po sobě zemřeli. Roch se stal dědicem velkého majetku, nenaložil s ním ovšem tak jako valná většina mladých lidí všech epoch, ale rozdál peníze montpeliérské chudině, zbylý majetek podstoupil svému strýci a nevážán ničím hmotným se vypravil na pouť do Říma. Zvolil si trasu, po níž se před staletími vydal na Apeninský poloostrov Hannibal – přes Alpy. Nešlo mu však o dobytí Věčného města, leč o dobytí nebe.

Rochovu římskou anabázi přerušila morová epidemie v městečku Akvapendente. Mladík se morem zasažené lokalitě nevyhнул, naopak vešel přímo do jejího lůna a začal s nevidanou odvahou, láskou a obětavostí pomáhat morem postiženým lidem, ošetřoval je a nosil jim potravu. Řadu z nich se mu podařilo vyléčit. Podobně si počínal v dalších městech, kde se střemhlav vrhl do boje s černou smrtí, jak se moru říkalo, ať už to

bylo v Rimini, Ceseně či Novaře. Všude tam už přicházel s pověstí zázračného léčitele a odevšad právě před touto pověstí dříve či později utíkal. S největší pravděpodobností obdržel od Boha už v Akva-

Sv. Roch z Montpelieru

pendentě charisma uzdravování. Sám si toho začal být vědom teprve v Římě, do té doby tuto myšlenku s pokorou sobě vlastní zavrhoval, odmítal připustit, že by on, nehodný hříšník, mohl od Pána dostat takovýto dar...

Každopádně v Římě začal Roch tohoto charismatu užívat vědomě a po tři léta v tamních špitálech ošetřoval nemocné a uzdravoval je častokrát pouhým zna-

mením kříže. Vždy však vyléčené jedince odkazoval na původce uzdravení a odmítal snahy okolí přičítat sebemenší zásluhy vlastní osobě. Volný čas trávil na kolenou v modlitbách za morem zchvácené bližní. Po třech letech tvrdé a obětavé služby, kdy mor konečně pominul a kdy se opět probouzely tendence stavět ho na piedestal, se vydal na cestu zpět do vlasti. A znovu šel v patách této strašlivé choroby a znovu nezištně pomáhal napadeným morovou hlízou, až se v Piacenze objevila i na jeho těle.

Protože se domníval, že tentokrát udeřila jeho poslední hodinka, stáhl se do ústraní, aby nikoho nenakazil a aby se připravil na odchod z tohoto světa. Bůh mu ale dal prostřednictvím anděla poznat, že jeho čas ještě nenadešel, a posiloval ho na duchu. Naživu ho udržoval pes z blízkého šlechtického dvorce, který mu denně nosil v tlamě chleba. Když služebnictvo onoho šlechtice jménem Gottard Pollastrelli žalovalo svému pánu na psa, který, ač denně dostává dosyta nažrat, přesto den co den ukradne ve spíži chleba a běží s ním do lesa, rozhodl se Gottard psa sledovat. Když potom zpozvdálí viděl, kterak zvíře sytí nemohoucího Rocha, pohnut soucitem přikázal nemocného přenést na své sídlo, přivolal lékaře a s jeho pomocí Rocha vyléčil. Vděčný Roch pak pokračoval dále na cestě domů.

Jeho útrapám však nebyl ani zdaleka konec. Do svého rodiště se vracel v otrhaných hadrech, zubožený od přestálého onemocnění i neúnavné služby morem nakažených nešťastníků. Hraniční stráž ho měla za přestrojeného nepřátelského špeha, v městečku Angera u Lago Maggiore ho zajala, načež byl z rozhodnutí příslušných montpeliérských orgánů uvržen do vězení.

Za mřížemi strávil celých pět let, aniž by byl poznán a aniž by se poznat dal. Stačilo vyslovit své jméno, jméno člena váženého rodu, jméno slavného uzdravovatele, a byl by okamžitě volný. Roch však neměl potřebu prozrazovat svou totožnost, neustále se modlil, rozjímal a obětoval své žalářování Stvořiteli. Po pěti letech, 16. srpna 1327, se mu brány vězení konečně otevřely. To už však nevnímali, neboť byl ze své cely vynášen na nosítkách zahalen plachtou. Již však nikoli jako někdo neznámý.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Buďte modlitbou a odleskem Boží lásky pro všechny ty, kteří jsou daleko od Boha a Božích přikázání. Buďte, děti moje, věrní a rozhodnutí v obrácení a pracujte na sobě, aby svatost života vám byla pravdou, a povzbuzujte se v dobrém skrze modlitbu, aby váš život na zemi byl příjemnější. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje, 25. července 2017

Těsně před smrtí byl totiž identifikován knězem, který ho přišel zaopatřit. Na zbitém těle umírajícího vězně spatřil do-
tyčný pater mateřské znamení, které bylo tak typické a známé, že Rocha podle něj poznal i po letech. Šlo o červené znamení ve tvaru kříže, podle něhož kdysi Rochovi rodiče usoudili, že si tak Bůh poznamenal svého vyvoleného. Bůh toto vyvolení potvrdil ještě krátce před Rochovou smrtí, když se ve tváři dokonávajícího objevilo světlo jakoby z jiného světa. Jakmile o tom onen zaopatřující kněz zpravil vrchnost, zvěst se rychlostí blesku rozšířila po městě, takže lidé, kteří se přiběhli do Rochovy cely o tomto úkazu přesvědčit na vlastní oči, mohli tuto zář sami pozorovat. Žel, už ve tváři mrtvého, u jehož těla pak našli lístek s ujištěním, že nakažení morem, kteří jej budou vzývat, se uzdraví.

Je nabitelní, že v době, kdy se Evropou valily vlny této smrtonosné choroby každou chvíli, se kult sv. Rocha šířil snad ještě rychleji než epidemie samotná. Zasluhu na tom mají i minorité, kteří jej považují za svého terciáře. Třebaže jeho jméno oficiálně vepsal do Římského martyrologia až papež Řehoř XIII. v roce 1585 a v roce 1644 to kanonizací potvrdil papež Urban VIII., byl sv. Roch vzýván dávno předtím a náš kontinent byl doslova poset kostely a kapličkami vystavěnými k jeho cti. V Itálii a poté i ve Francii či Španělsku psávali lidé na dveře svých příbytků písmena VSR – *Vivat sanctus Rochus*, aby díky jeho přimluvě černá smrt minula jejich obydlí. Málo se například ví, že když se v okolí Kostnice začal mor šířit zrovna v době konání koncilu (v roce 1414), nařídili koncilní otcové uspořádat kající procesi k jeho cti. Mor záhy nato ustal. Když pak jeho přimluva uchránila před zdecimováním Itálii v 70. letech 15. století, povstala bratrstva sv. Rocha věnující se ošetřování nemocných, která papež Pavel IV. v roce 1556 povýšil na arcibratrstva.

Sv. Roch je patronem automobilistů, nemocných a nemocnic, lékařů a lékárníků, ochráncem proti moru, choleře, nákazám, chorobám nohou a proti neštěstí, dále kupříkladu města Benátek, kde se těší obzvlášť velké úctě. Bývá zobrazován jako poutník s kloboukem, holí, lahví, krabicí, mečem a samozřejmě se psem. Často má na noze morový vřed.

Ředitel vatikánské observatoře: Věda jako jiný způsob modlitby

„Skutečnost, že Vatikán má svoji vlastní observatoř, ukazuje, že církev podporuje vědu jako jednu z cest k setkání s Bohem jako Stvořitelem – a tedy jako jiný způsob modlitby.“ Poukazuje na to ředitel této observatoře, bratr Guy Consolmagno SJ, v rozhovoru pro italskou agenturu SIR.

Jezuitský astronom přiblížil vnímání své práce příměrem k situaci, kdy dítě hraje se svojí mámou karty a pochozí, že ona se nesnaží o výhru, ale chce mu tímto způsobem ukázat svoji lásku. „Dnes, když pracuji jako vědec, vnímám to, jak si Bůh, jako Otec, se mnou hraje, aby ukázal svou lásku k nám,“ dodává americký jezuita.

Bratr Consolmagno poznamenal, že Stvořitele nelze chápat jako prvek stvoření nebo jako síly vyplňující nedostatky ve vědeckých teoriích. „Tako-

vé božstvo by byl jakýsi Zeus, který metá na zem blesky, ale to není náš Bůh,“ říká ředitel Vatikánské observatoře.

Na dotaz, proč vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova, odpovídá: „Toužil jsem dělat něco nejen pro sebe, ale zprostředkovávat ostatním to, k čemu jsem dospěl.“ Učinil tak ve věku 37 let, kdy už působil na vědeckém poli. Od té doby pokračuje v práci astronoma, „aby ukazoval lidem nejen krásu vesmíru, ale také jeho Stvořitele“. Skutečnost, že „církev financuje práci na nových objevech“, ukazuje, že společenství věřících se pravdy neobává. „Pokud někdo pociťuje strach ze skutečnosti, pak se v jeho životě nedostává pravé víry,“ říká bratr Consolmagno.

Zdroj: www.radiovaticana.cz,

30. 6. 2017

(Redakčně upraveno)

Svatý stolec se distancuje od potratových programů OSN

Stálý pozorovatel Svatého stolce při úřadech OSN v Ženevě vystoupil 27. června na zasedání Ekonomické a sociální rady OSN (ECOCOC), která jedná o přijetí rezoluce zaměřené na posílení spolupráce mezi humanitárními agenturami Spojených národů. Arcibiskup Ivan Jurkovič přiznal, že ačkoli bylo dosaženo určitého pokroku ve vypracování některých paragrafů, týkajících se zejména otázek hladomoru a potravinové bezpečnosti, Svatý stolec s politováním konstatuje, že do textu byl v rámci humanitární pomoci zahrnut rovněž kontroverzní „minimální počáteční balíček služeb“ (*MIPS, Minimal Initial Service Package*) v oblasti sexuálního a reprodukčního zdraví. Jde mimo jiné o třináct typů zdravotnických sad, ze kterých některé obsahují běžně používané potratové nástroje.

Vatikánský diplomat zdůraznil, že zdravotnické služby nikdy nesmí být namířeny proti životu, ani jednat v je-

ho neprospěch, zejména pak s ohledem na bezbranný život novorozence. V opačném případě totiž není aplikováno právo na život ve všech jeho fázích bez jakékoli diskriminace, prohlásil arcibiskup Jurkovič. Ačkoli Svatý stolec uznává výjimečná rizika, kterým jsou ženy a dívky v produktivním věku vystaveny v kontextu humanitárních krizí a v uprchlických táborech, nepovažuje za řešení vykonávání či nabízení potratů. Delegace Svatého stolce se proto distancuje od zmíněné rezoluce – mimo jiné i kvůli tomu, že podle jejího soudu potrat, přístup k potratu a antikoncepci nesouvisí s reprodukčním a sexuálním zdravím. Arcibiskup Jurkovič se dotkl také pojmu „gender“, který se vyskytuje v připravovaném dokumentu OSN. Jak upřesnil, Svatý stolec jej vnímá jako termín založený na biologické sexuální identitě a různosti pohlaví.

Zdroj: www.radiovaticana.cz

Velké tajemství jednoho duchovního života

Ve Francii zuřila od roku 1789 Francouzská revoluce, která si vyžádala mnoho obětí – křesťanů i nekřesťanů. Mnoho kněží a řeholníků zahynulo na popravišti, jiní museli do vyhnanství. Arcibiskup z Bordeaux, Mons. Jérôme Champion de Cicé, byl jedním z mála církevních knížat, který souhlasil se zrušením tří stavů. Ale nemohl tím zadržet hrozící neštěstí.

Avšak jeho sestra, Marie-Adelaïde de Cicé, hledala spásu zcela jinde. Hledala léčivý prostředek k překonání zla doby u Boha a v náboženství.

Tato žena se narodila 5. listopadu 1749 na zámku de Cicé u Rennes v Bretani. Byla dvanáctým dítětem svých rodičů a byla pokřtěna ještě v den svého narození v kostele St. Aubin, proslaveného milostným obrazem „Naší milé Paní dobřého poselství“. V mládí byla ovlivněna sestrami Navštívení a spiritualitou jejich zakladatele sv. Františka Saleského, ráda by vstoupila do některého jím založeného kláštera, ale různé okolnosti tomu zabránily. Propuknutí revoluce nasměrovalo její život úplně jinam.

Velký vliv na její životní dílo měl P. Pierre de Clorivière, známý jako zakladatel Kongregace kněží Srdce Ježíšova. Pro ženy chtěl založit podobnou „Společnost Marie“. Její členky měly být připraveny spíše prolít svou krev a vytrpět všechny útoky a útrapy, než aby odpadly od víry. Měl to být opravdový řád založený na třech slibech chudoby, čistoty a poslušnosti, avšak na veřejnosti neměl být nápadný. Byla požadována velká přizpůsobivost, členky se měly lišit od světa jenom životem ve ctnosti. Vždyť i v prvotní církvi si ukazovali na křesťany a s úžasem říkali: „Podívejte se, jak se navzájem milují!“

Vnitřní duch měl být tím podstatným, měly být kvasem, světlem a solí pro svět! Nejradikálnějším uskutečněním evangelia, sestry měly být doslovnými následovnicemi Krista! To by byl lék pro tehdejší dobu!

„Jméno, které nosíme, nám říká zřetelně, čím musíme být: dcerami Srdce Mariina! Musíme být milé našemu Pánu, musíme s naší svatou Matkou snášet všechnu potupu, která je v protikladu s jejím bož-

ským Synem. Naše srdce musí být zraněná jako její srdce mnoha urážkami a hanobením...“

Tak jako je společným cílem všech víře nepřátelských sil vymýtit ze srdcí a mysli lidí Ježíše, tak musí dcery Srdce Mariina zasadit lásku Ježíšovu do srdcí lidí, posilovat víru a přinášet ovoce.

Nové probuzení a oživení řádového života v nové, současné formě se zdálo být v těch letech příkazem času. To podstatné muselo zůstat. Některé způsoby projevu bylo možné opustit, aby nebyli nepřátelé křesťanství příliš drážděni.

P. de Clorivière určil 2. únor 1791, svátek Hromnic, pro skryté, ale definitivní založení řádu. S ním stálo v tento den na Montmartru v Paříži šest prvních mužů, aby se cele zasvětili Bohu a jeho království. Totéž učinily ve stejnou hodinu také některé ženy na jiném místě ve městě, rovněž čtyři ženy v Saint-Malo, tři v Paramé a Adelaïde de Cicé v Dinanu: celkem 12 uchazeček, které měly tvořit základ Dcer Srdce Mariina. Říkaly všechny stejnou, ručně psanou zásvětnou formuli: „K větší slávě Boží ujišťujeme my podepsané (jména) dne 2. února 1791, že nebudeme mít nic jiného na zřeteli než oslavu Boha a všechnu svoji naději vkládáme

do Pána. Svěřujeme se pod ochranu vznešené Panny Marie, Matky Boží, které se zvláštním způsobem zasvěcujeme jako její služebnice, učednice a děti...“

To byl začátek. Pak následoval další krok. Složení slibu o svátku Nanebevzetí Panny Marie, 15. srpna 1792. Ve kterém kostele nebo kapli se tento obřad uskutečnil – když vrcholila Francouzská revoluce – není známo. Byl zakladatel P. de Clorivière osobně přítomný? Rozpoutaly zfanatizované masy současně svoji zuřivost venku vůči Bohu a náboženství, zatímco zbožné duše v neznámé svatyni zpívaly chvály Matce Boží? „Svrhl mocné z jejich trůnů a povýšil ponížené!“ (Lk 1,52)

Rychle se rozmnožoval počet obětavých dívek, které vstupovaly do nového řádu. V roce 1799 se uvádí už 259 členek. Uskutečňovaly všechny druhy bliženské lásky a všechny druhy péče o duše. Mnoha kněžím odmítajícím přísahu obstaraly ubytování a úkryt. Dne 23. srpna 1794 byla slečna de Cicé zatčena poprvé, dostala se po třech týdnech na svobodu. Uprostřed ledna 1801 byla zatčena znovu, obviňovali ji, že „projevovala fanatismem a pověrami vedené falešné a zavádějící sebevědomí“. Po několika měsících vazby byla znovu propuštěna. Velké shromáždění lidu ji očekávalo před bránou vězení. Odvedli ji v triumfálním průvodu.

S koncem revoluce začalo období výstavby, konsolidace. Mladí lidé, kteří dychtili po vstupu k Dcerám Srdce Mariina, museli být především důkladně vzděláni. Od novicmistryň bylo požadováno především: „Největší svědomitost, pozorná bdělost, vnitřní spojení s našim Pánem, Pánem Ježíšem Kristem, něžná a hluboká odevzdanost jeho Božskému Srdci a jeho Nejsvětější Matce. Z tohoto zdroje milosti a posvěcení musí neustále čerpat, nejenom pro sebe samé, ale také pro ty, které jsou jim svěřeny. Od našeho Spasitele smíme očekávat všechno. Čím větší je naše spojení s Ním, o to větší budou naše pokroky na cestě k dokonalosti a také náš úspěch ve vedení ostatních. To je ono velké tajemství duchovního života.“

Když papež Pius VII. v roce 1804 přijel do Paříže k intronizaci císaře Napoleona, byla mu v audienci představena

Marie-Adelaïde de Cicé

zakladatelka řádu. On poželhal její smýšlení a její dílo.

Pod ochranou Matky Boží se rozvinulo neobyčejné řádové společenství, které upustilo od navenek viditelných jednotlivostí, a dokázalo, že je možné žít i mimo komunitu, když to slouží Božímu království. Společenství se staralo o všechny potřeby obyčejného lidu. Není divu, že zakladatelku brzy nazývali „matka chudých“.

P. Pierre de Clorivière

„Maria stojí nade vším, co není Bůh,“ důtklivě vštěpovala svým souputnicím. „To nejlepší, co může být po Božském Srdci, je Srdce jeho Matky, jemuž máme štesť být zvláštním způsobem zasvěceny.“

„Podle příkladu mateřského Srdce Nejsvětější Panny musí našinci obsáhnout celý svět.“

Apoštolátu sester Srdce Mariina se nekladou žádné hranice. Vnitřní život a modlitba však mají přednost přede všemi aktivitami.

Sestry kromě jiných úkonů zbožnosti zvláště v každou první sobotu v měsíci uctívají Srdce Mariino. Tak jako Maria, která Boží vedení ve svém srdci uchovávala a o něm přemýšlela (srov. Lk 2,19.51), mají také všechny jí zasvěcené osoby setrávat na modlitbách. Bůh má být v nich živý. Jenom tak mohou být opravdovými služebnicemi a dělnicemi na vinici Páně a přinášet bohatou sklizeň. Podstatné je „to vnitřní“, Duch Boží.

Nejhlubším přesvědčením Adélaïde de Ciccé a jejich prvních spolupracovnic bylo, že „všichni křesťané patří bytostně Marii. Ale žel, většinou na to nemyslí... Po lásce k jejímu božskému Synu stojí láska k ní na prvním místě. Jaké je to veliké povzbuzení ke ctnosti, mít Mariino Srdce jako vzor! My jsme si předsevzaly, že budeme napodobovat všechny ctnosti Srdce Mariina a jeho vlastnosti, totiž jeho hlubokou pokoru, všeobsahující lásku k bližním... Dokonalá shoda s pocity Mariina Srdce a skrze Ni se Srdcem Ježíšovým: to je cílem cvičení a povinností členů řádu. Když si někdo osvojí tohoto ducha, pak bude opravdu kráčet ve stopách Mariiných v následování Krista.“

Když se Adélaïde de Ciccé loučila s tímto světem 26. dubna 1818, mohla pohlédnout zpět na naplněný život. Její společnost, která upustila od každé vnější podoby řádového života, se rozšířila brzy přes čtyři světadíly (kromě Austrálie) a dosáhla v roce 1990 počtu 2400 členů.

V roce 1917 se zjevila Matka Boží ve Fatimě, aby nově zakotvila úctu ke svému Neposkvrněnému Srdci. Když si člověk vezme k srdci její prosby a proměnění je ve skutek, může zabránit mnohemu zlu, slíbila. Rusko by se obrátilo a světu by byla dopřána doba míru. Kdo věnuje každou sobotu úctě Srdce Mariina, ten dosáhne zvláštních milostí.

Náboženská obnova Francie a světa byly po zmatcích revoluce velkým příkazem hodiny. Bylo žádostí Adélaïde de Ciccé a jejich Dcer Srdce Mariina, aby se provedla nová evangelizace. Právem v ní můžeme spatřovat prorokyni a hlasatelku Naší milé Panny z Fatimy a jejího poselství.

Uctívání Srdce Mariina je tím pravým prostředkem, jak svět vyvrácený z kořenů uvést do správné polohy. Kdyby všichni křesťané náležitě uctívali Srdce Mariino a zasvětili se mu, bylo by mnoho duší zachráněno a dostavil by se trvalý mír.

Pro obnovený svět v duchu Božím chtěla působit po revoluci Adélaïde de Ciccé. Dcery Srdce Mariina si vzaly její žádost za svou a pokračují v ní dále. Kdyby se všichni křesťané připojili k této vůli a plnili prosby Neposkvrněného Srdce z Fatimy, všechno by se obrátilo k dobrému. Měli bychom ráj.

Z Maria heute 5/2017 přeložil -mp-

Mons. Pozzo: Zájem o starší formu římského ritu stoupl

Motu proprio Benedikta XVI. *Summorum Pontificum* bylo nejenom gestem smíření vůči stoupenčům Bratrstva sv. Pia X., tedy tzv. lefebvrístům, ale jeho cílem bylo kodifikovat koexistenci dvou forem římského ritu v celé církvi – říká sekretář Papežské komise *Ecclesia Dei* u příležitosti desátého výročí vydání zmíněného dokumentu (7. července 2017). Arcibiskup Guido Pozzo podotýká, že Svätý otec nechtěl uniformitu, nýbrž pouze připomněl fakt, že liturgická forma před rokem 1970 nebyla koncilom ani papežem nikdy zrušena. V dějinách církve vždycky existovalo více variant římského ritu. Motu proprio Benedikta XVI. tak vedlo k oslabení vzájemné nedůvěry mezi věřícími obou liturgických forem římského ritu. Nejvíce příznivců starší liturgické formy žije ve Francii a v USA, kde rozhodnutí papeže Benedikta přineslo nejvíce plodů. Pozitivním překvapením je opětovný zájem o starší formu ritu podle misálu z roku 1962 na Dálném východě a ve východní Evropě – dodává sekretář zmíněné komise, pověřené udržováním vztahů s FSSPX. Příznává také, že v některých diecézích narazilo papežské rozhodnutí na určité problémy. Jednak vzhledem k nedostatku dostatečně připravených kněží, kteří by mohli uspokojit zájem o starší formu ritu v řadách věřících, a jednak v důsledku ideologických předpokladů na poli pastorační služby. Arcibiskup Pozzo v souvislosti s tím poukázal na potřebu výuky latiny v seminářích, a to nejenom na počátku, ale během celých filosofických a teologických studií kandidátů kněžství. „Nezapomínejme, že latina zůstává oficiálním jazykem římské církve a kněží by měli tento jazyk znát a milovat,“ dodal sekretář Papežské komise *Ecclesia Dei* Mons. Guido Pozzo.

*Zdroj: www.radiovaticana.cz,
10. 7. 2017*

Suma o darech svatého Josefa (78)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola XIX: Dary vlastností všech andělů (*Dokončení*)

Nyni již promluvíme o společných vlastnostech andělů, které vyplývají z vnějších skutečností.⁽¹⁾ Zde se první vlastnosti týkají Boha a bývají v Písmu svatém popisovány dvojím jménem: totiž jako jasné vidění a oddaná služba. O vidění se praví v 18. kapitole Matoušova evangelia (v. 10): „Jejich andělů v nebi stále hledí na tvář mého nebeského Otce.“ O druhé vlastnosti se píše v 7. kapitole Daniela (v. 10): „Tisíce tisíců mu sloužily a desetitisíce desetitisíců stály před ním.“ O jasném Josefově vidění nebude žádný katolík vůbec pochybovat: bylo to totiž hluboké, vynikající a odpovídající vidění nejvyšších duchů. Co se pak týká služby, byla u Josefa tak důvěrná, že všichni andělé zároveň nesloužili Bohu tak důvěrně jako jediný Josef. On totiž samotného Boha – Božího Syna – jako hosta přijal, jako nahého balil do plínek, jako hladového nasycoval, jako slabého v jeho dětství a ležícího navštěvoval, jako malého koupal, a tak jemu i jeho matce poskytoval pomoc. Proto při posledním soudu bude Josef moci s odvahou Bohu říci: „Já, nesmrtelný Bože, jsem nasycoval nejenom tvého nejposlednějšího bratra, ale tobě samotnému jako žíznivému jsem dával na-

pít, tebe jako nahého jsem oblékl a tebe jako slabého jsem navštívil.⁽²⁾ Cokoliv je vhodné, aby lidé prokazovali smrtelnému člověku, jsem já prokazoval tobě, vtělenému Bohu.“ Proto soudím, že mezi ochránci smrtelníků u Boha je svatý Josef hned po blažené Královně panen nejučinnější a nejprvnější, samozřejmě při zachování neproniknutelné hloubky Božích úradků. Tím se prokazuje jako dokázané, že Josef měl vlastnosti týkající se andělské služby a pomoci.

Na tomto místě chceme nyní se zalíbením alespoň trochu kontemplovat Josefovo nejjasnější poznání Boha, když ho měl u sebe jako oděného lidským tělem. Ne tvrdím, že by měl poznání, které by bylo vznešenější než vědění andělů, jež je oblažuje, ale že Josef tehdy mezi všemi smrtelnými muži poznával Boha nejhloběji. U nás je dvojitý poznání Boha: První se děje skrze popírající odnímání: jako ti, co vytvářejí sochu, jen tehdy, když odstraní to, co jim brání nahlédnout skrytou formu, mohou v sobě skrze toto odnímání odhalit samotnou skrytou krásu. Toto je tedy jeden způsob poznání Boha, jak o tom svědčí blažený Diviš ve své knize *O mystické teologii*.⁽³⁾ Další poznání je jím nazýváno kladné tvrzení, kdy počínáme od toho, co je první, a pak skrze to, co je prostřední, sestupujeme k tomu, co je posled-

ní. Odhlížejíce od tohoto druhého způsobu, zabýváme se odnímáním a uvažujeme o tom, s jakým citem myslí, s jakou sladkostí a s jakým pozdvižením svého rozumu pozoroval drahý Josef v nejmilejším Kristu Boha oděného do těla. Když se dotýkal jeho nohou, vroucně šeptal: „Země je podnoží tvých nohou.“ Když viděl jeho ruce, vzpomínal si na slova Písma: „Tvě ruce, Pane, mě stvořily a uhnětlý.“⁽⁴⁾ U jeho tváře, ne nerovné nebi, rozjímal o verši: „Pane, budou kráčet ve světle tvé tváře a budou šťastní.“⁽⁵⁾ – „A toto jsou smrtelné údy,“ říkal si sám pro sebe, „konečné a lidské. Jaká musí být, ptám se, krása, radost a sláva božské tváře, jež se za nimi skrývá? Jaká musí být moc všemohoucího ramene pod nimi uzavřená? Majestát, který se mi skrývá za pozemskou podstatou tohoto těla, je nevýslovný. Odstraním myslí tělesné mezníky a zdi zatemňujícího těla a budu svým duchem svobodně kontemplovat nevýslovné. Budu při tom plný víry, ozářený nebeským světlem, poučený pravdami svatých andělů, jistý na základě každodenní zkušenosti, nikdy bloudící, a osvětlený nejsvětějším příkladem, naukou a mravy Matky tohoto Božího Syna a své snoubenky.“ Josef tedy zářil andělskými vlastnostmi a nebyl dokonce nepodoben majestátu Boha Otce. Jsme však voláni ke zpěvu posvátných hymnů, a tak jsme nuceni přerušit tyto božské útěchy a ukončit tuto kapitulu.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Mladí nejsou na internetu v bezpečí

Nejmladší uživatelé internetu nemohou spoléhat na efektivní ochranu před zneužíváním. Dnešní kontrolní mechanismy jsou nedostatečné – říká P. Hans Zollner, ředitel střediska pro ochranu nezletilých na Papežské gregoriánské univerzitě v Římě. Za účasti oficiálních představitelů mnoha zemí i důležitých firem působících na internetu organizuje kongres o ohroženích, která síť staví před mladé lidi. Prevence těchto nebezpečí je podle něho obtížná, protože vyžaduje společné působení v celosvětovém měřítku.

„Problém spočívá v tom, že žádný z jednotlivých sektorů není schopen autonomně kontrolovat tento jev, který je na vzestu-

pu. Tak například v jediné zemi, v Indii, bude mít za dva roky přístup k internetu více než 500 milionů lidí, z toho polovina nezletilých. Problém ochrany a výchovy ke správnému užívání sítě je tedy stále větší. Nikdo si s ním sám neporadí, a proto je potřeba, aby vlády vypracovaly nadnárodní struktury. Státní zákony se totiž obcházejí velice snadno. Stačí využívat server ze země, kde právo není tolik přísné, anebo takzvanou ukrytou síť, pro kterou platí jiná pravidla a nad níž stát nebo policie nemá kontrolu,“ řekl Vatikánskému rozhlasu P. Hans Zollner.

Zdroj: www.radiovaticana.cz,
6. 6. 2017

Poznámky:

⁽¹⁾ V první části této kapitoly své Sumy I. Isolani probíral, jak byl sv. Josef pozdvižen k podobnosti s těmi vlastnostmi svatých andělů, jež jsou jim všem společné a které vyplývají z jejich vnitřních skutečností, totiž z jejich vnitřní podstaty, moci a činnosti. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Srov. Mt 25,34-45. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Tedy Pseudo-Dionysius Areopagita. Srov. jeho dílo *O mystické teologii*. In: Dionysius Areopagita: Listy. *O mystické teologii*. Praha: OIKOYMENH, 2005, s. 168-181. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Job 10,8.

⁽⁵⁾ Ž 89,16.

Maria - dokončení ze str. 2

dobrovolně, z lásky k nám přijímá svůj úkol. Tak byla její láska úměrná její milosti.

Tak zasloužila stát se Matkou věčného Slova a tím i nás povolanych a přijatých v jejím jednorozeném Synu Božím za syny nebeského Otce. Neříkejte proto, že pro všechny své oběti přijala přemíru milosti. Přijala milosti pro přemíru lásky, ne pro přemíru bolesti. Onu přemíru bolesti musela přijmout dobrovolně. Proto k ní posílá Bůh svého archanděla, důvěrníka nejtajemnějších a největších poselství.

Velká byla láska Matky Boží k nám a k nebeskému Otcovi, že svolila stát se Matkou Mesiášovou se všemi bolestmi matky, Dítěte, které mělo právě bolesti, a to strašnou a krutou a nezměrnou bolestí nás učinit Božími dětmi. Tím nabídla své mateřské srdce za nás pro naše vykoupění, pro naše synovství. Stali jsme se Božími dětmi i v krvi její bolesti. Tím, že svolila stát se Matkou Boží za cenu tolika bolestí mateřství zmučeného při pohledu na chudého strádajícího, nemilovaného, odsouzeného, obětovaného a umírajícího Syna, stala se zároveň také naší Matkou. Bez člověčenství by nás Kristus nevykoupil. A člověčenství mu dala ona a dala mu je dobrovolně, v hořkých bolestech, třebaže její dokonalá čistota měla být ušetřena jakýchkoli bolestí, tím méně bolestí tak strašně slitých v jedno moře.

Svatí Otcové nazývají Marii Spoluvykupitelkou, nazývají ji hrdlem tajemného Těla Kristova, jehož Kristus je hlavou. Neboť skrze ni On, naše Hlava, dostal se k nám, dostal se k nám blízkým a pro nás vhodným způsobem.

Tak děkujeme za všechny milosti, hlavně za první milost posvěcující; za milost, která nás zrodila k novému životu, životu Božího synovství, děkujeme také jí. Opravdu po Kristu nad ni nemáme. Bez Ní totiž neměli bychom ani Krista, ani Otce, ani jeho život.

Proto se právem utíkají křesťanská stáletí k Matce Boží jako k naší Matce. Říkáme jí tak nějak stejně Matka Boží a Matka naše. Neboť pro nás přišel Ježíš na svět a pro nás si Ji vyvolil, pro nás si Ji posvětil.

Celé spasení a všechny milosti a všechno štěstí z nového života, všechny slasti sblížení se s Bohem, prožívání jeho sva-

té tajemné přítomnosti v duši milostí, za to, že je v nás milostí doma, za to, že se můžeme varovat hrůzy hříchu, že můžeme žít novým životem, dorůstat k závratným výšinám Otcovy dokonalosti, že můžeme žít ze světla Ducha Svatého, vděčíme Panně Marii. Kdo jednou prožil štěstí z toho, že je křesťanem, nemůže bez pohnutí vzpomenout velké lásky Matky Boží a naší k nám a k nebeskému Otcovi, velké lásky, která se nezastavila před žádnou obětí, ani před obětí svého mateřského srdce tak neprávem rozdrčeného, a přece s takovou samozřejmostí Bohu i nám nabídnutého!

Boží otcovství se liší od otcovství pozemského tím, že pozemský otec jednou přivedl člověka na svět a nový lidský tvor se musí po určité době sám o sebe starat a větší část svého života již v mládí musí si sám nést. Kdežto v nadpřirozeném ohledu Otec nebeský je stále v nás, stále nám vlévá a udržuje a působí v nás onen život, který nám jednou milostí dal. Tak je také Ježíš ustavičným zdrojem našeho posvěcení. Stále vlévá své zásluhy do klína církve a my všichni můžeme z něho žít, dále z něho žijeme. Tak, jak jsme se jednou stali jeho dětmi, tak se jím také stále stáváme, jsme, trváme a rosteme.

Podobně nepřestává láska, mateřská láska svatě Panny k nám všem, jejím dětem. Dále je s námi spojena jak svou důstojností Matky Boží, tak láskou, která nepomijí, je spojena s námi trváním své obětavé lásky, které tolik záleželo na našem spasení. Nemůže jí na něm záležet méně, protože tím, že jsme byli Kristem vykoupěni, objektivně ještě není vše učiněno. Ještě je třeba, aby se nám jednotlivě dostalo ovoce tohoto jednou učiněného vykoupění. Ještě tonou všechna dítká Boží v moři strašně možnosti utonutí. Ještě nemáme zajištěno spasení, které stálo tolik Jeho i Ji.

Proto trvá její mateřská péče, jako trvá její mateřství. Odlučte někdy od Marie její božské mateřství a pak můžete odloučit od Ní také její mateřství duchovní vůči nám, její starostlivou péči o nás všechny, které i Ona zrodila ve svých mukách pod křížem jako Boží děti, jako děti svého nebeského Syna.

Proto ctí celé křesťanstvo od začátku svatou Pannu jako svou Matku. A jenom ti, kteří vysušili celé křesťanství na několik napsaných stránek, kteří nevidí život-

nost a život křesťanství, které nežije jen ze psaného, nýbrž ze živé skutečnosti, z tušení, ze zkušenosti tisíců křesťanů. A tušení a zkušenost a jistota tisíců křesťanů v Ní měly pečlivou a starostlivou Matku. Víme, že se někdy úcta mariánská zvrhává jen ve vyprošování časných záležitostí, že se k Ní utíkají lidé hlavně jako k Matce s plnými rukama časného štěstí. Ale, divte se: Když opravdu v Ní vidíme Matku, pak víme, že má zájem o všechno, i o takové hmotné záležitosti. Copak je něco pro matku nedůstojné? S čím vším jsme mohli přijít ke své matce? To je naopak dokladem, jak nesmírně blízko je Maria opravdu křesťanskému srdci.

Joannes accepit eam in sua. Jan vzal Marii do svého. A tak Ji předal církvi. Přijal Ji do svého, do všech svých radostí i bolesti i starostí. Takto přijal Jan a my v něm svatou Pannu.

Vždyť má k tomu srdce dosti široké, neboť je plné milostí. Když obdržela plnost milostí, obdržela je pro svůj úkol a tím úkolem byla nesmírná láska k Bohu. A Bůh ji opět spojil s dílem své nekonečné lásky. Proto můžeme od této lásky odpovídající plnosti milostí očekávat plnost pozorné a starostlivé péče. I to časné můžeme do toho zahrnout.

Vždyť je tak mocná! Právě jako Matka Boží je Mu nejbliže. Je nejbliže zdroji, a proto může nejvíce z tohoto zdroje načerpat. Proč ale nejdeme přímo a jenom ke Kristu? Nemračte se, protestanté a jansenisté! Copak může Syn, a tak dobrý Syn, který zakusil od Marie tolik něžné lásky a štěstí z její dobroty, která tak ráda rozdávala, která i své srdce nabídla k probodení z lásky k Němu a k jeho dílu, jak by nyní mohl její Syn uzavřít její ruku a srdce, teď, kdy je tak blízko u Něho, neměla by dávat, rozdávat? Vždyť ona ví, že rozdává z jeho a že my potřebujeme vedle Něho i její mateřské srdce a spočinutí v její mateřské péči. Naše synovství Boží je ohroženo tolika zkouškami, naší slabostí i ďábelskými nástrahami. Proto je provází Ona, Matka věčného Syna, nesmírnou péčí, tím nesmírnější, čím nesmírnější je dar jejího srdce i jejího života. Svěřme s důvěrou své synovství do jejich mateřských rukou.

Z knihy Podstata křesťanství. Živé synovství Boží. Vydal Bohuslav Rupp, Praha 1947 (str. 93-98) (Redakčně upraveno)

Pondělí 14. 8. 2017

6:05 Klapka s ... (62. díl): Miroslavem Trudičem
7:10 V pohorách po horách (35. díl): Anenský vrch – Orlické hory **7:20** Po volání: S redemptoristy na Svate Hoře **8:20** Jmenuji se David Bibby **8:55** Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **10:00** Exit 316 (8. díl): Strach **10:20** Jak potkávat svět (50. díl): S Hanou a Petrem Ulrychovými **11:45** Bible pro nejmenší: Konečně doma **11:50** Sedmihlásky (102. díl): Hnalo dívka krásy **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Bůh v Krakově **13:50** Hop Trop na Mohelnickém dostavníku 2015 (4. díl) **14:40** Noční univerzita: Prof. Julius Lukeš, CSc. – Čeho jsme produktem? **16:00** Putování Modrou planetou: Mexiko **16:35** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **16:55** V posteli POD NEBESY IV. (11. díl) **17:45** Můj chrám: Kostel Panny Marie Královny míru, Praha-Lhotka a Josef Špaček **18:05** Vira do kapsy: S modlitbou ve vztahu **18:25** Sedmihlásky (102. díl): Hnalo dívka krásy **18:30** Bible pro nejmenší: Narození Ježíše **18:40** Ars Vaticana **18:50** Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa **19:10** Už nikdy více Vidomegon **19:30** Terra Santa news: 9. 8. 2017 **20:00** Život za život **21:35** ARTBITR – Kulturní magazín (38. díl): S Janem Rybářem SJ **21:50** Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje **23:25** Kulatý stůl: Slušnost, respekt, etiketa **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 15. 8. 2017

6:05 Slezská Lilie 2015: Glenn Kaiser Band (USA)
7:00 Cesta k andělům (72. díl): Andrea Kerestešová – herečka **7:55** Pod lampou **10:00** Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Vztah pravdy a svobody **11:25** Můj Bůh a Walter: Život z Krista **11:45** Bible pro nejmenší: Narození Ježíše **11:50** Sedmihlásky (102. díl): Hnalo dívka krásy **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:15** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:05** Ars Vaticana **13:15** Exit 316 (8. díl): Strach **13:40** V pohorách po horách (35. díl): Anenský vrch – Orlické hory **13:50** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **14:25** Kulatý stůl: Slušnost, respekt, etiketa **16:00** BET LECHEM – vnitřní domov (44. díl): Jan Balík – Světové dny mládeže **16:15** Kopeček plný oveček **17:30** Dávní hrdinové: Vysvobození z katakomb **17:55** Sedmihlásky (102. díl): Hnalo dívka krásy **18:00** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **18:30** Bible pro nejmenší: Jan Křtitel **18:35** Zpravodajské Noeviny (885. díl): 15. 8. 2017 [P] **19:00** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **19:30** CSM Olomouc 2017 – Zahájení setkání: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **21:05** Zpravodajské Noeviny (885. díl): 15. 8. 2017 **21:25** Cestou čtvrtého krále **22:00** Slezská Lilie 2013: skupina F6 **22:30** Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **23:35** Terra Santa news: 9. 8. 2017 **0:05** Cvrlikání (50. díl): Jarda Svoboda **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 16. 8. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (885. díl): 15. 8. 2017
6:25 Noční univerzita: Prof. Julius Lukeš, CSc. – Čeho jsme produktem? **7:40** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **8:15** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **8:30** CSM Olomouc 2017 – Dopolední program: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **10:40** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **11:00** CSM Olomouc 2017 – Mše svatá: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **12:25** Transport **13:00** Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

se naplňuje **14:35** Exit 316 (8. díl): Strach **15:00** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **16:05** V posteli POD NEBESY IV. (11. díl) **17:00** Zpravodajské Noeviny (885. díl): 15. 8. 2017 **17:20** Můj chrám: Kostel Panny Marie Královny míru, Praha-Lhotka a Josef Špaček **17:35** Terra Santa news: 16. 8. 2017 [P] **18:00** Sedmihlásky (102. díl): Hnalo dívka krásy **18:05** Bible pro nejmenší: Satan pokouší Ježíše **18:10** Sedm dní na hoře TÁBOR **19:00** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **19:30** CSM Olomouc 2017 – Večerní program: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **21:10** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **22:00** Slezská Lilie 2015: Glenn Kaiser Band (USA) **23:00** Noční univerzita: Johanna Šujanová – Porno je lež **0:05** Duchovní malby (10. díl): Apokalypsa **0:25** Noční univerzita: prof. Vladimír Směkal, CSc. – Hledání a respektování pravdy (2. část) **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 17. 8. 2017

6:05 Putování Modrou planetou: Mexiko **6:40** Terra Santa news: 16. 8. 2017 **7:05** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **7:35** Hermie a Stanley na táboře **8:15** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **8:30** Cestou čtvrtého krále **9:05** Koncert k 10. výročí založení Schoły brněnské mládeže **10:30** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **11:00** CSM Olomouc 2017 – Mše svatá: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **12:25** Zpravodajské Noeviny (885. díl): 15. 8. 2017 **12:45** Muzikanti, hrajte **13:15** Cesta k andělům (72. díl): Andrea Kerestešová – herečka **14:05** V posteli POD NEBESY IV. (12. díl) **15:00** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **16:05** Noční univerzita: Pavel Raus – Život mimo internet **16:55** GOODWILLBOY III. (4. díl): Press **17:30** V pohorách po horách (35. díl): Anenský vrch – Orlické hory **17:40** Večeře u Slováků: 20. neděle v mezidobí [P] **18:10** Sedm dní na hoře TÁBOR **19:00** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **19:30** CSM Olomouc 2017 – Večerní program: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **21:40** V Kristu zapuště kořeny [P] **22:25** Pod lampou [P] **0:30** Cvrlikání (51. díl): Lua **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 18. 8. 2017

6:05 Můj chrám: Kostel Panny Marie Královny míru, Praha-Lhotka a Josef Špaček **6:20** Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje **7:55** Vezmi a čti: Červen 2017 **8:15** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **8:30** Křížovatka v Příchovicích **9:30** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **10:35** Slezská Lilie 2013: skupina Prague Cello Quartet **11:05** V posteli POD NEBESY IV. (12. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Ale on není bílý **12:35** Muzikál GEDEON **13:25** Ars Vaticana

13:40 Putování Modrou planetou: Mexiko **14:15** Hop Trop na Mohelnickém dostavníku 2015 (4. díl) **15:00** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **16:05** Staňte se soli **16:40** Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **17:45** Sedmihlásky (102. díl): Hnalo dívka krásy **17:50** Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti **17:55** Guyanská Diana **18:30** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **19:00** CSM Olomouc 2017 – Večerní program: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **20:00** CSM Olomouc 2017 – Mše svatá: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **21:25** Kopeček plný oveček **22:40** Večeře u Slováků: 20. neděle v mezidobí **23:05** V pohorách po horách (35. díl): Anenský vrch – Orlické hory **23:25** Kulatý stůl: Dobrovolnictví **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 19. 8. 2017

6:05 Terra Santa news: 16. 8. 2017 **6:30** V pohorách po horách (38. díl): Zemská brána – Orlické hory **6:45** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **7:15** Sedmihlásky (102. díl): Hnalo dívka krásy **7:20** Dávní hrdinové: Vysvobození z katakomb **7:50** Exit 316 (8. díl): Strach **8:15** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **8:30** Sekce pro mládež ČBK **9:00** CSM Olomouc 2017 – Dopolední program: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **10:35** UNITED 2013: Jeden život **11:00** CSM Olomouc 2017 – Mše svatá: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **12:30** Cvrlikání (51. díl): Lua **13:40** Večeře u Slováků: 20. neděle v mezidobí **14:05** Poznáte je po ovoci **15:00** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **16:00** Guyanská Diana **16:30** CSM Olomouc 2017 – Svědectví: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **17:45** Sedmihlásky (102. díl): Hnalo dívka krásy **17:50** Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti **18:00** Pole milosrdenství **19:00** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **20:00** CSM Olomouc 2017 – Vigilie: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **22:15** Papež František: Můj život **23:10** Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková – moderátorka **0:05** Hop Trop na Mohelnickém dostavníku 2015 (4. díl) **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 20. 8. 2017

6:15 Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **7:20** Ars Vaticana **7:30** Večeře u Slováků: 20. neděle v mezidobí **7:55** Česká věda **8:15** Studio CSM Olomouc 2017: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **9:00** CSM Olomouc 2017 – Dopolední program: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **10:00** CSM Olomouc 2017 – Mše svatá: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:25** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:05** Papež František: Můj život **14:05** Muzikanti, hrajte **14:35** Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková – moderátorka **15:25** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **16:15** Bůh v Krakově **17:55** Sedmihlásky (103. díl): Pekla dolky **18:00** Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník **18:30** Dávní hrdinové: Připravit, pozor, pal! [P] **18:55** Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? **19:30** Exit 316 (9. díl): Odvaha [P] **20:00** CSM Olomouc 2017 – Ohlédnutí: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 [P] **22:10** Slezská Lilie 2014: koncert Johna Schlitta **23:25** Ars Vaticana **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 14. 8. o 14:35 hod.: Správy zo Svätej zeme

Udalosti zo Svätej zeme, informácie o živote miestnych kresťanských komunit, spravodajstvo z miest spojených so životom Ježiša Krista.

Utorok 15. 8. o 20:25 hod.: V Kontexte (Miloš Lichner SJ: Prečo Boh mlčí, keď trpia nevinní?)

V apríli prišiel do našich kín americký film *Mlčanie / Silence*, ktorý natočil autor Martin Scorsese – pre mnohých známy ako autor filmu *Posledné pokušenie Krista*. Samotný film pojednáva o téme jezuitských misií v Japonsku v 17. storočí a zaoberá sa témou prenasledovania a mučenia kresťanov, ako aj odpadu niektorých misionárov od viery. Samotná téma ako aj film vyvolávajú mnohé otázky. Môže človek zradiť vieru? Ako sa má Cirkev správať k tým, ktorí zradili svoju vieru? Kto je to vlastne mučeník? Máme právo hlásať evanjelium iným, neeurópskym kultúram?

Streda 16. 8. o 09:50 hod.: Generálne audiencia

Priamy prenos z verejného stretnutia Svätého otca s pútnikmi na Námestí sv. Petra vo Vatikáne.

Štvrtok 17. 8. o 21:10 hod.:
Domov je tam, kde je Ježiš (dokument)

Film plný emócií o kresťanoch z utečeneckého tábora v Iraku a o malej krajine v srdci Európy, ktorá ich prijala. Prenasledovaní irackí kresťania mohli nájsť nový domov na Slovensku vďaka obeťam tisícov Američanov.

Piatok 18. 8. o 16:30 hod.:
Púť do Santiaga de Compostela (dokument)

Príbeh pútničky, ktorá sa jedného dňa rozhodla na základe svojho sna, že sa vyberie po stopách svätého Jakuba až do Santiaga de Compostela. Intímne zážitky z púte sú vyrozprávané zaujímavou formou, akoby čítané z denníka.

Sobota 19. 8. o 21:25 hod.: Judit (muzikál)

Muzikál zo židovského prostredia v rómskom prevedení prináša paralely medzi Izraelitmi a Rómami.

Nedeľa 20. 8. o 16:00 hod.: Svätá omša z Gaboltova

Priamy prenos svätej omše z Arcidiecéznej púte mužov.

Římskokatolícká farnosť Svätý Kopeček u Olomouce srdečne zve mariánské ctiteľe na SLAVENÍ PRVNÍCH SOBOT V MĚSÍCI.

Program: 7.30 hod. – vystavení Nejsvětější svátosti oltářní – modlitba sv. růžence a korunky k Božímu milosrdenství

• 9.00 hod. – mše svatá, litanie loretánská – zasvěcení Panně Marii, modlitba z roku 1680.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
12. – 19. SRPNA 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 8.		PO 14. 8.		ÚT 15. 8.		ST 16. 8.		ČT 17. 8.		PÁ 18. 8.		SO 19. 8.	
Antifona	1028	1148	1708	1924	1469	1654	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1708	1925	1469	1654	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1470	1655	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	813	914	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1710	1926	1470	1655	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	709	800	1467	1652	1471	1655	1080	1202	1095	1218	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1711	1927	1471	1656	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	709	800	1467	1652	1471	1656	1476	1661	1096	1219	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1264	1402	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1472	1657	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1265	1403	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1472	1657	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	709	800	1054	1174	1471	1656	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 12. 8.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1473	1658	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1468	1653	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1649	1866	1661	1878	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1468	1653	1474	1659	1089	1212	1105	1229	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	709	800	710	801	1468	1653	1474	1660	1090	1212	1105	1229	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1468	1660	1474	1660	1090	1212	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	709	800	709	800	1469	1654	1471	1656	1476	1661	1106	1230	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Nedeľa 13. 8. – 19. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,9a.11–13a
 Ž 85(84),9ab+10,11–12.13–14
 Odp.: 8a (*Pane, ukáž nám své milosrdenství!*)
 2. čt.: Řím 9,1–5
 Ev.: Mt 14,22–33

Pondělí 14. 8. – památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho

1. čt.: Dt 10,12–22
 Ž 147B(147),12–13.14–15.19–20
 Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 17,22–27

večer:

1. čt.: 1 Kron 15,3–4.15–16; 16,1–2
 Ž 132(131),6–7.9–10.13–14
 Odp.: 8 (*Vstaň, Hospodine, vejdí na místo svého odpočinku ty i tvá vznešená archa!*)
 2. čt.: 1 Kor 15,54–57
 Ev.: Lk 11,27–28

Úterý 15. 8. – slavnost Nanebevzetí Panny Marie

1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3–6a.10ab
 Ž 45(44),10b.11a+12a.16
 Odp.: srov. 10b (*Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu.*)
 2. čt.: 1 Kor 15,20–27a
 Ev.: Lk 1,39–56

Streda 16. 8. – nezávazná památka sv. Štěpána Uherského

1. čt.: Dt 34,1–12
 Ž 66(65),1–3a.5+8.16–17
 Odp.: srov. 20a+9a (*Bůh bude veleben; on dal život naší duši.*)
 Ev.: Mt 18,15–20

Čtvrtek 17. 8. – ferie

1. čt.: Joz 3,7–10a.11.13–17
 Ž 114(113A),1–2.3–4.5–6
 Odp.: *Aleluja.*
 Ev.: Mt 18,21–19,1

Pátek 18. 8. – ferie

1. čt.: Joz 24,1–13
 Ž 136(135),1–3.16–18.21–22+24
 Odp.: *Jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: Aleluja.*
 Ev.: Mt 19,3–12

Sobota 19. 8. – nezávazná památka sv. Jana Eudese nebo nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Joz 24,14–29
 Ž 16(15),1–2a+5.7–8.11
 Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
 Ev.: Mt 19,13–15

ZJEVENÍ PANNY MARIE VE FATIMĚ

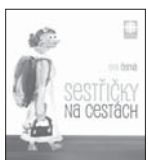
SESTRA LUCIE HOVOŘÍ O FATIMĚ • VZPOMÍNKY SESTRY LUCIE

Uspořádal P. Luis Kondor, S.V.D. • Úvod a poznámky P. Dr. J. M. Alonso, C.M.F. a P. Dr. Luciano Cristino

Kniha obsahuje pět vzpomínek sestry Lucie na události zjevení Panny Marie ve Fatimě, na spoluvizionáře Františka a Hyacintu. Jako dodatky jsou zařazeny *Velký slib Neposkrvněného Srdce Panny Marie* a zápis o zjevení 13. června 1929 v Tuy, které měla sestra Lucie. Vyšlo s církevním schválením.

Secretariado dos Pastorinhos - Fátima
Brož., 135x197 mm, 240 stran, 99 Kč

PĚČE O NAŠE BLÍZKÉ

SESTRÍČKY NA CESTÁCH

Eva Černá • Ilustrace Jakub Černý

Kniha věrně popisuje život pracovníků domácí péče a uživatelů jejich služeb. Autorka nechává čtenáře nahlédnout do situací, jež zažívají lidé, kteří s batůžky na zádech nebo za volanty automobilů navštěvují potřebné každý den – ráno, večer nebo i v noci. Knižka vypráví o láskyplných rodinách a dobré péči stejně jako o bolestí, smrti a lidské lhostejnosti. Příběhy jsou určeny především mladším lidem, kteří o domácí péči většinou vůbec nevědí, a přitom jsou to právě oni, kdo zoufale telefonují v okamžiku, kdy potřebují pomoc s péčí o někoho z rodiny.

Farní charita Praha 4 - Chodov
Brož., 150x165 mm, 152 stran, 150 Kč

FOGLAR TROCHU JINAK

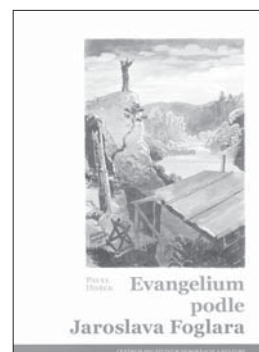
EVANGELIUM PODLE JAROSLAVA FOGLARA

Pavel Hošek • Odpovědný redaktor Jan Vybíral • Doslov Jiří Polák • Recenzovali prof. PhDr. Ivo Jirásek, Ph.D., a prof. Ivana Noble, Ph.D.

Originální a čtivě napsaná kniha evangelického teologa a religionisty představuje „fenomén Foglar“ z náboženského hlediska. Rozebírá nejen vlivy indiánského totemismu a římskokatolické spirituality, ale i tajné vontské rituály, extatické stavy vyvolané nádherou přírody, posvátná místa a časy, klubovní rituály, úlohu dobra, pravdy a krásy ve foglarovských vyprávěních.

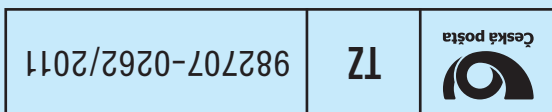
Autorovi, který se důkladně seznámil s literárním a organizačním dílem autora *Rychlých šípů* a dalších nesmrtelných děl, jde především o působení a odezvu tohoto díla u čtenářů. Foglarovo dílo je podle Hoška neodmyslitelným způsobem svázáno s jeho mnohvrstevnatým působením na děti a mládež, jedná se tudíž o symbolické univerzum, o návod k celistvému způsobu života. Nejde pouze o nějakou volnočasovou aktivitu. Fenomén Foglar vyplnil imaginaci i konkrétní činnost několika mladých generací, což nemá v české kultuře obdoby. Pavel Hošek nabízí pro tento fenomén pojem „foglaring“ a snaží se vyjádřit jeho charakteristické rysy.

Centrum pro studium
demokracie a kultury (CDK)
Brož., 147x190 mm,
204 stran, 198 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1